

Karlova univerzita v Praze

Filozofická fakulta

Ústav pro dějiny umění

Posudek bakalářské práce:

Kristýna Drápalová:

Koste Stětí sv. Jana Křtitele v Rudné-Hořelici a dynamické baroko v Čechách.

Praha 2013

Autorka si jako téma bakalářské práce zvolila zajímavou, dynamicky pojatou stavbu stojící spíše na okraji badatelského zájmu. Shromáždila dosavadní názory a na základě jejich posouzení spojeného s podrobným rozbořem stavby samotné dospěla k závěru, že autorem je pražský stavitel Václav Špaček.

Po seznámení se základními daty vztahujícími se k obci Hořelice následuje v elaborátu rozbor kostela. Stavba je zde velice dobře popsána s akcentem na výrazné slohotvorné prvky. Sledováno bylo nejen její vlastní řešení, ale i vztah k okolí. Je škoda, že půdorys kostela byl převzat mechanicky ze „Soupisu..“. Alespoň zakreslení pasů do klenby zde bylo velice žádoucí.

Následuje srovnání s typově blízkými stavbami. Správné je spojení s ikonickou stavbou dynamického baroka – kaplí ve Smiřicích. Další podobnosti v koncepci určené zejména hloubkovým oválem – a to zejména v díle K. I. Dientzenhofera - by si zasloužily podrobnější pozornost (např. kostel v Lehnickém Poli je daleko složitější, než jak uvádí zjednodušený a proto částečně zavádějící popis). Po této části následuje srovnání s dílem V. Špačka, kde lze skutečně nalézt řadu jinak ojedinělých přístupů. Jedná se zejména o koncepci ústřední složky, symetricky v hloubce doplněné dalšími jednotkami. Dobře jsou charakterizovány i další vlivy (mimo obou Dientzenhoferů je to tvarosloví F. Borrominiho, zprostředkované nejspíše dílem J. B. Santiniho-Aichela).

Z dalších analogií je velice cenný postřeh uvádějící stavbu v italském Aglie, kde, samozřejmě bez jakéhokoli přímého kontaktu, byly řešeny podobné otázky. Autorka správně soudí na vliv rozhodujících staveb Borrominiho a Guariniho, které měly v době svého opětovného návratu v 18. století shodný dopad.

Až následně je probírán život a dílo V. Špačka, na což navazuje již logičtěji vztah hořelického kostela do souboru jemu připsaných staveb.

Zcela na konci je uvedena zajímavá úvaha o epigonství, k jehož představitelům autorka V. Špačka právem řadí. Otázky jsou zde ale spíše otevřeny, než zcela objasněny.

Práce byla upracována kvalitně, mimo detailní poznání stavby samotné je zde poměrně dobře vystižen dobový i stylový kontext. Slibný a velice ambiciózní název však vzbudil větší očekávání, mnohé je zde pouze – i když většinou správně – naznačeno. Bylo by proto potřebné se k této zásadní otázce ještě podrobněji vrátit. To by ale již byl překročen požadavek kladený na bakalářskou práci.

Kvalitní, dobře napsanou práci velice rád doporučuji k obhajobě.

V Praze, září 2013

Ing. Petr Macek, PhD.